

Zeitschrift: Die Berner Woche in Wort und Bild : ein Blatt für heimatliche Art und Kunst
Band: 4 (1914)
Heft: 3

Artikel: Chüechli gnue! [Fortsetzung]
Autor: Gfeller, S.
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-634196>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 26.11.2024

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

si de Wachscherze gtecht und gfarbeti Papierböge drum tha und de hei die Papane mit dene Mamene afa schlittle, daß es e Freud gsi Ingi. Nache hei si de bim Bierhübelwirth no e warmi Tasse Thee oder e heiße Grogg gno und hei de im Heicho bim Zuderbed Bän a der Narberggass, bim Pastetebed Chuenz am Wyhermärt oder bim länge Herr Wenger oder bim Calame, wo beid a der Chramgass In gsi, es Paar Schmelzbrödtli, das ist e so es Chindergüezi gsi, g'hauft, um se dene Chinde, wo sider lieb In gsi und schön gfolget het, hei z'hrame. Der Gusti het di meiste übercho, i ha längs Zyt nid gwüßt was d'Schmelzbrödtli für ne Chust het.

Das Schlitteln am Bierhübelstutz um das Jahr 1827.
(Nach einer Zeichnung von S. R. König)

D'r lächerig fiansi.

Don Maria Waser

I tüü gar vil lache,
Het d'Lehrere gseit:
Was soll i o mache
Für die Lächerigkeit?

Im Garte duß ume,
Uf d'r Straß und im Wald,
Wo-n-i nume hichume,
Da lache si halt:

Da guglet es Bächli,
Dert chuglet e Stei,
Dert pfüpflet es Lüftli
Und macht es G'juheli.

All Blüemleni hänke
M'r Lachgsichtli a,
Und d's Buchfinkli juzget,
So lut 's nume cha.

Und flämmlt 's Schneeflöckli,
Crole Tröpfli i d's Gras,
Schynt d'Sunne so schröckli,
Daß all's glihered wie Glas:

De mueß ig halt lache,
's het mi gwüß no nie g'reut;
Was chönnt me süsch mache,
We si all's däwäg freut?

Chüechli gnue!

(Nachdruck verboten)

Es Mästerli us em Emmethaler=Chüejerläbe, wi-n-es zu Großättis=Zyte gsi ist. — Don S. Gfeller.

U Sächeli, dä sälbdür, gstreipstnig Sächeli, het d'Mul-
egge glädet wi-n-e Chas, wo het Milchschuume gha u
gfrohloket:

„Süt z'Mittag! Uh, hüt z'Mittag!“

„Süt z'Mittag, däich schier. Do wei mer is de eis
erhauen a de Chüechlene, nöje wohl en Ummlere! Chäisch
froh si, Sächeli, hesch mer chönnen a de Chuttesäde hange!
Du alleini wärisch doch nie derzue cho. Dir alleini wär
es doch nie z'Sin cho, Chüechli gnue hzmärte. Hesch es
mir z'verdante, daß d' au einist an e rächte Bare chumst.“

Deheime hei Lisi un Nenni gäng in eim uberto u
druszoge mit der Schuumchelle. D'Wade si ne füürzünd-
rot worde vor Yfer u Sit. U bi Lisin isch derzue no der
Erger cho. Der Teigg isch no nid halbe verbache gi,
het es scho afoh z'jammere:

„Ch Herjeses Gott im Himmel obe, wi manglet das
Schmuz! Wie wärde mir im Winter mit em Anfe z'schlag

cho, we mir dene Glustihünge der ganz Summer däwäg
mueße chüechle. Der Bode frässe si-n-is us de Häfe! Hätt
nume der Elter nid däwäg mit ne g'affordiert! Die Riis
het er jez eh weder nid der Esel bim Schwanz züunt.“

„Oh, i wett das nume chli la mache,“ bricht ihm Nenni
ab. „Die überchöme de no Chüechli gnue, gab Michels-
tag da ist.“

Wo di Chüechleten ist uberort gsi, het Tönel z'Dide
gleit u mit eme sufer gschintete Lanngrochli usgrüehrt. U
wo der Chäs ist uf der Trüdt gsi, het Nenni chönne go
zum Aesse huube. Es het nid so grüseli brucht azwände.
Mutsch u Sächeli hei scho lang druf paßt gha. Si si cho
z'laufe, wi-n-e Geiß, wo-n-e Chabisplätz erlidt het, u hei
fast nid Zit gha d'Finger gehörig z'wäschen u abztröchne.
Wo die Kärlisse di höhe Chüechlitürn uf em Tisch gwahret
hei, wäre si vor Freud bal uber d'Schwellen ubere gstoglet.
Wohl, das isch glanz worde uf Mutsches breitmodigem

Zifferblatt u Sächeli het schier gar nid möge gwarte bis d' Mueeter het d' Sirten ufgeschüttet u 's „Aller Auge“ hätet gha. Chum isch 's „Amen“ use gsi, het Muttsch zuegriffen un e Legi use gnoh, wie we-n-er vierzähe Tag nüt me hätt gha. U mit Sächelin isch das e so-n-e Gschicht gsi: Si Batter het gleitig g'assen u d' Mueeter het bim Tisch lang möge, un är isch bedne zsäme nogschlage. Mit Messe het ihm nid gschwind eine mögen ygha; dertdüre ist er es Mäneli gsi. Ganz Täschete het er zuen ihm zogen u ypadt. Lisi het albeinigt verschleifts e Blic uf di Blatte to un allmal ist ihm schier en Ach ertrunne, we-n-es het müeche gseh, wie das um di Chüechli geit. Tönele hingäge het das fe Brosme gmacht. Er ist alle guet im Strumpf gsi u het se no agsträngt.

„Redet nahe u näht usen ohni Borge! Dir müehit wäget Chüechli gnue ha. Si wärde wohl öppe rächt in u wo die si gli, het's ere de no meh.“ U derzue hets nen uf de Stodzähnde hinde glächeret.

„Guete Bscheid, guete Bscheid,“ worglet Muttsch vüre. Er wolfet ihe wi-n-e Tröschmaschine u moffet mit volle Bade. Sächeli är het nüt chönne säge, er het grad es frisches Baretli under de Zähnde gha, u d'Chisel sin ihm glüffe wi zue Nibisteine. Dertfür het er de so stillsätig drigluegt, daß me scho gmerkt het, das Herrenäffe tüei ihm wohl bis i d' Sejen use.

Wo d'Blatten ist läär gsi, git Tönel Bifälch: „Aen Aenni, gang rüch no iini. Die Manne müeche nid müine, mir welli schmalbarten u gitnagle. Chüechli uf e Lade, es ma choste, wärs zahlt!“

Dertfür het ihm Lisi e Blic gäh, licht derno eine hätt es fast uberschlage dervo. Es ist ufgestande un i d' Chuchi use go Gschir desume rüehre.

Aber Tönel het destwäge nid Muz gmacht un i aller Gradgnähligi 's Stuzerli vüregnoh un es Chochekli uberto.

Deppe grad wüest hei di zue Kundine der neue Blatte tete nid me gmacht. Der Muecht isch ne doch ändtlig au vergange. „Chüechli si gäng no Chüechli,“ het si Muttsch tröstet, u Sächeli het dächt: „Znacht git es ere jo au wider.“ Drum si si gtabelig ufgestande u vor d'Hütten use trätset. Dert hei si probiert, wele töller chönn gorpse, u enandere vergnügt a'blinzlet. Derno hei si ihri Käf a Rügge ghächt u hei si gag der Farnsite zue pfäit.

„Wi hets ders chönne,“ gwunderet Muttsch, wo si asen es par Schritt si ewägg gsi.

„Guet, ärdeguet; i ha bim Eicher schier nid d'Fueß underem Tisch chönne stillha,“ rüehmt Sächeli. „So sövel guet han i bi mim lengste Bsinne nie me gläbt,“ git Muttsch Bysfall. „We mer eine wä cho achündte: Jez Muttsch, chaisch sälig wärden ohni z'starbe, er hätt mi mi armi tüuri nid vo der Blatten ewägg glökt! Un jez de all Tag däwäg, ei un alli Mal we me zum Tisch chumt. — 's Redli möcht i tröhle vor Freud, we-n-i minder trummevolle wä!“

Bi Lisin u Tönele het der süürer Luft gwäit. „Gränne hätt i chönne,“ hässelet Lisi, „wo-n-i gseh ha, wi die di schöne Chüechli iheghitt hii. U du bisch no Göhls gnue gsi, se-n-azstränge. Wüi, es het gwüß fe Gattig! I wett lieber vier Säu fuere, weder zue fettig Frähsed, wo-n-e dürgäanne Maage hii u niene fe Bode.“

„Lah du mi nume mache! Wüi de scho luege, äb si dene der Bode nid obsi laib. Wart nume par Tag, es wird si de scho erziige, ob si mi erwütscht hii oder i seie. Mi müeß nume der Zit erwarde, we me jung Tuubi will.“

„Ja, u zletscht het me de nume der Dräc dervo,“ spängelet Lisi.

Am Dobe hei Muttsch u si Gspane ghulfe jage u mäche. D'Chüechli hei si bi-n-ne glegt gha, daß di Bürkle ume hei vürersch möge. Es isch vil gäbiger gange weder süst u mi ist e guete Schutz zitlicher fertig worde.

Drum hets Tönelen au minder gmacht, we di Chnächte bim Znacht scho toll Chüechli ypadt hei. Lisin hingäge het es fei so Stiche gäh dürs Härz.

Nom Znacht isch me no chli ghöcklet u het öppis churzwilligs dampet u die nächte Tagen isch das angfäht glich gange wi der erst. Muttsch u Sächeli hei ihri Chüechli gschabeliert u di andere au öppe die Spiis gha, wo demzjemol bi de Chüejere ist üeblich u brüchlig gsi: Zmorge Mähl- oder Händöpfelbrn, Zimis Suppe, Milch u Gschwellt, mängist öppen au Chrut oder Salat derzue u Znacht d'Räste vom Zimis oder Chäs u Brot u öppis vo Händöpfle. So öppis het me gäng möge, wil me het chönnen abwächsle. Muttsche u Sächelin hingägen ist scho no anderhalber Wuche d'Schwittigi afoh vergoh. Ei Blatte voll hets jez möge tue; Lisi het nümme uberen andere Tag d'Chüechelpfanne müeche uberstelle. Sächeli het scho albenemist e länge Blic no der Händöpfelblatte to; d'Strübli hei-n-ihm nümme rächt welle rütsche. Er hätt se grüslig gän an e Gschwellte tuchet. Muttsch, är het gäng no e tolli Portion dänneto, aber zletscht hets ihm au afoh gnüegele. Er het juur drigluegt u ischt uwoodtliche gsi, daß nüt eso. Ei Tag foht er grad uber e Tisch ewägg a churme: „I ha de richtig nid gmeint, daß mer gäng nume vo eir Sorte Chüechli uberschömi u daß me se-n-ein nume chalti uf e Tisch stell.“ We-n-ihm jez eine wä cho säge: „Muttsch, 's Töri zum Paradies steit offe, bruchst nüt weder ihe zpagiere,“ wohl bim tuisig, jez hätt er di hindere Viertel glüpf u wär tifig gschobe. Aber es isch fe Rothälfer Muttsche cho us der Chlemmi zieh, u Tönel het uber das Brumme nume zäpflet.

„Ja, we d'meh weder iir Gattig bigährt hättischt,“ seit er, „so hättich es halt müeche vorebha. So vil i wiis isch da druber nüt usgmacht worde u so vil i wiis, isch es i der ganze Wält niene der Bruch, daß me d'Chüechli tuet wärme!“

„Ja, das fählti si jez no grad, daß me-n-ech se no sött wärme,“ bibelet Lisi, „we me der Gschmack süst afe nümme us der Nase bringt.“

Uf das het Muttsch fe Wort me gseit un isch cholderige vom Tisch ewägg. Churz druf het me ghört, daß Sächeli vorusse mit ihm tuet chrihe:

„Du bisch d'Schuld, du dumme Hagel! Du hest mi eso ihe gschmiert. I wär nie sövli es dumms Verding y-gange. U we-n-i fählber werden u düregheie, chasch du de luegen u der es Gwüsse mache.“

„He du bisch däich o derbi gsi, wo mers abgmacht hei, so guet daß i,“ nferet Muttsch. „Hättich d'Lasere denn ufsto, we d'sövli der Gschinder bist, weder ig! Uberhauts schwig jeze, we-n-is Tönel ghörti, so lacheti-n-er der Buggel voll! Dä müeß nid Freud ha a-n-is. Pad du nume wider Chüechli y; we me si chli zwängt, bringt me se gäng no ahe. Bilscht verleidet de Lisin 's Chüechle no, gäh üs 's Messe, u de si mer drus u dänne.“

Es ist richtig gsi; Tönel het der Necken yzogen u glächet, wo-n-er das ghört het. Er isch der ganz Tag derno lächerliche gsi, längs zit nie eso. Am Dobe nom Znacht, wo di zue Zuetrybe der Trümel hei lo hange, daß me ne mit eme Zwilchhändsche hätt chönne gryffe, ist ihm eis Mästerli ums anderen usem Ermel vüre trohlet.

(Fortsetzung folgt.)